

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Městská teplárenská Turnov, s. r. o.**, se sídlem Kosmonautů 1559, Turnov, zastoupen JUDr. Pavlem Pfajfrem, advokátem se sídlem Ohrazenice 119, Turnov, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BYTOVÉ DRUŽSTVO PŘEPEŘSKÁ**, se sídlem Přepeřská 1807, Turnov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010 – 36, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. OÚPSŘ 324/2009-330-rozh., jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „městský úřad“) ze dne 21. 8. 2009, sp. zn. SÚ/4255/09/PET, o povolení stavby „zdroj tepla v bytovém domě Přepeřská ul., čp. 1805 – 1808, Turnov“ na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě determinuje také možnost žalobce vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky. V řízení o žalobě proti

rozhodnutí správního orgánu se nejedná o všeobecnou soudní kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu. To je ještě zdůrazněno dispoziční a koncentrační zásadou, kterými je soudní přezkum ovládán. Žalobu tedy nelze, s určitými výjimkami, úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu. Stěžovatel v dané věci napadl stavební povolení ke stavbě (stavební úpravy spočívající ve změně způsobu vytápění bytovného domu napojením na nový zdroj tepla), které bylo vydáno osobě zúčastněné na řízení jako stavebníku. Stěžovatel tak nebyl „přímým adresátem“ vydaného stavebního povolení. Proto v jeho případě připadá v úvahu účastenství v řízení o povolení stavebních úprav podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. d) věta druhá, příp. písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Stěžovatel není stavebníkem, vlastníkem stavby, které se stavební úpravy týkají a ani sousední stavby či pozemku. Účastenství stěžovatele bylo třeba dovodit z důvodu zákonného přístupu k části jeho rozvodného tepelného zařízení ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. c) bod 10. zákona č. 458/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Stěžovatel má toto zařízení umístěno v bytovém domě, protože do bytového domu dodával tepelnou energii na základě kupní smlouvy a dále v něm má i nadále umístěnu i předávací stanici k předání, regulaci a měření tepelné energie. Účastenství stěžovatele ve stavebním řízení tak bylo dáno jeho právem odpovídajícím zákonnému věcnému břemeni k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkají. Z ust. § 77 odst. 5 ani ze žádného jiného ustanovení energetického zákona nelze dovodit, že by stěžovatel byl účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu s odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Skutečnosti, které založily účastenství stěžovatele ve stavebním řízení jsou velmi důležité s ohledem na omezení účastníků řízení o povolení stavby vznášet v takovém řízení námitky. Pokud tedy bylo účastenství stěžovatele odvozeno od dotčení jeho práv, tak právě v mezích možného dotčení těchto práv mu příslušel výkon účastnických práv v daném řízení a ochrana jeho hmotných práv (§ 114 odst. 1 stavebního zákona). Energetický zákon žádným způsobem nerozšiřuje práva účastníků stavebního řízení vznášet námitky mimo rámec ust. § 114 stavebního zákona.

Námitku týkající se porušení ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona č. 86/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) neshledal krajský soud důvodnou. Namítal–li totiž stěžovatel porušení citovaných ustanovení z důvodu vyššího znečištění ovzduší, vyšších emisí a hlučnosti, a tedy zhoršení životního prostředí, přisvědčil krajský soud krajskému úřadu, že tato námitka jde nad rámec jeho oprávnění vznášet ve stavebním řízení připomínky k povolované stavbě. Stěžovatel nebyl namítaným postupem zkrácen na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže. Krajský úřad tak nepochybil, pokud tuto námitku označil jako nekvalifikovanou účastnickou námitku. Nedošlo ani ke zkrácení procesního práva stěžovatele, protože krajský úřad se s danou námitkou vypořádal tak, že ji vůbec nebyl oprávněn ve stavebním řízení vznést. Totéž lze uvést o námitce, že městský a krajský úřad v rozporu s ust. § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší řádně nezkoumaly ekonomickou přijatelnost využití centrálních zdrojů tepla. I tato námitka totiž překračuje rámec ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona. Případné porušení citovaného ustanovení zákona o ochraně ovzduší nemá žádnou spojitost s věcným právem stěžovatele, jehož ochrany se může ve stavebním řízení domáhat. Je sice nutné zkoumat ekonomickou přijatelnost využití centrálního zdroje tepla ve srovnání s navrhovaným záměrem zřízení

vlastního zdroje tepla, ovšem z pohledu osoby zúčastněné na řízení, nikoli stěžovatele. Krajský úřad se tímto způsobem se vznesenou námitkou vypořádal a ani v tomto směru žádné hmotné ani procesní právo stěžovatele neporušil. Krajský soud nadto poukázal na to, že stěžovatel tuto námitku vznesl až v odvolání v rozporu se zásadou koncentrace řízení (§ 112 odst. 1 stavebního zákona). Stěžovatel se mylně domnívá, že ve stavebním řízení podle ust. § 109 a násl. stavebního zákona ve spojení s § 77 odst. 5 energetického zákona může vznášet i jiné námitky, než ty, které připouští ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona. Stavební ani krajský úřad nejsou povolány řešit ve stavebním řízení otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti centrálního zdroje tepla, ekonomiky jeho provozu a ochrany investic stěžovatele do jeho rozvodných tepelných zařízení a zdroje tepelné energie. Stěžovatel se proto ani před správním soudem nemůže s úspěchem ochrany těchto práv dovolávat. I pro námitku týkající se stanovisek orgánů ochrany ovzduší platí, co bylo uvedeno shora. Namítaná nezákonnost, případně nepřezkoumatelnost, stanovisek orgánů ochrany ovzduší se nijak nedotýká porušení práv stěžovatele. Krajský úřad tedy v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že tato odvolací námitka nemá žádný přímý dopad na nemovitosti stěžovatele, případně na věcné břemeno zřízené v jeho prospěch. Námitku proti stanoviskům dotčených orgánů navíc stěžovatel neuplatnil ve stanovené lhůtě do 11. 8. 2009 v souladu se zásadou koncentrace řízení. Námitku nesprávného procesního postupu spočívajícího v neprovedení územního řízení a nevydání územního souhlasu stěžovatel nespojil s konkrétním tvrzením, jak se tento postup správních orgánů negativně dotkl jeho právního postavení. Ani tento žalobní bod tak nebyl krajským soudem shledán jako důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Protože i stěžovatelovy návrhy na doplnění dokazování se vztahovaly k namítaným nezákonnostem napadeného rozhodnutí, kterými nemohl být zkrácen na svých právech, krajský soud návrhu na doplnění dokazování nevyhověl. Obiter dictum poznamenal, že stavební řízení, v němž se rozhoduje ve smyslu ust. § 77 odst. 5 energetického zákona o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro stěžovatele nástrojem obstrukcí a nástrojem udržení zákazníků – odběratelů tepelné energie. Smyslem jeho účastenství v takovém řízení má být ochrana jeho věcných práv k nemovitosti v důsledku umístění jeho rozvodného tepelného zařízení, nikoli ochrana jeho podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů a investic. Případné nepovolení změny vytápění ve stavebním řízení neznamená automaticky obnovení dodávky tepelné energie právě stěžovatelem. Ten je sice jako držitel licence na rozvod tepla podle ust. § 76 odst. 1 energetického zákona povinen uzavřít smlouvu o dodávce tepelné energie, nicméně uzavření takové smlouvy předpokládá žádost ze strany odběratele tepelné energie při splnění zákonných podmínek podle cit. ustanovení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ve které namítal, že si krajský soud nesprávně vyložil důvody, pro které stěžovatele považoval za účastníka stavebního řízení. Stěžovatel byl účastníkem řízení i podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť byl rozhodnutím krajského úřadu přímo dotčen ve svých právech a povinnostech. Krajský soud si nesprávně vyložil i závěr, že omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě determinuje také možnost stěžovatele vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky. Stěžovatel má možnost podávat širší okruh námitek s ohledem na počet a rozsah svých dotčených práv. Krajský soud si nesprávně vyložil, že byl zkrácen pouze na

svých věcných právech k dotčenému bytovému domu a umístění jeho rozvodného tepelného zařízení a přístupu k němu a jeho obhospodařování. Stěžovatel byl zkrácen kromě práva uváděného krajským soudem na svých účastnických právech porušením zásady zákonnosti, zásady právnosti výkonu veřejné správy, zásady vyhledávací, zásady ochrany veřejného zájmu a zásady zneužití správního uvážení. Porušení těchto zásad spatřuje v tom, že krajský úřad vydal rozhodnutí, aniž bylo řádně ověřeno a doloženo splnění podmínek podle ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona o ochraně ovzduší. Osoba zúčastněná na řízení neprokázala ekonomickou přijatelnost nového způsobu vytápění. Odpojení domu v Přepeřské ulici bude znamenat, že technologie bude pracovat na 65 % projektovaného výkonu, dojde tak ke snížení účinnosti dodávek tepelné energie a k prodloužení odpisů za ekonomickou hranici návratnosti a rovněž dojde k zvýšení jednotkové ceny pro ostatní odběratele. Na všech těchto právech byl stěžovatel zkrácen a dále došlo k porušení zákona o ochraně ovzduší, protože nebyla splněna podmínka ekonomické přijatelnosti stávajících dodávek tepla od stěžovatele. K dodatečné kalkulaci tepla z vlastní domovní kotelny, kterou stěžovatel napadl jako záměrně zkreslenou, správní orgány ani krajský soud vůbec nepřihlédly. Stěžovatel se domnívá, že má právo podávat všechny námitky, které uvedl v žalobě a které mají spojitost se zkrácením jeho práva. Těmito námitkami se měl krajský soud zabývat a ne je odmítnout. Naplnění stížního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgán rozhodl, aniž by se vypořádal se splněním povinností uvedených v ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona o ochraně ovzduší, tedy posoudil ekonomickou nepřijatelnost stávajících dodávek tepla od stěžovatele a ani se nevypořádal s dodatečnou kalkulací tepla z vlastní domovní kotelny. V souvislosti s námitkou porušení ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona o ochraně ovzduší stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterém je uvedeno, že ze systematiky citovaného zákona je logicky odvoditelné, že povinnosti fyzických a právnických osob stanovené v ust. § 3 tohoto zákona musí být splněny vždy, pokud jde o novou stavbu nebo změnu stavby stávající. Stavební úřad se proto musí splněním těchto podmínek vždy zabývat a zkoumat je. Právě proto, že zákon posuzování výše zmíněných kritérií technické proveditelnosti a ekonomické přijatelnosti blíže nespecifikuje, musí být z rozhodnutí stavebního úřadu seznatelné, jak jejich splnění posoudil. Městský úřad se v dané věci splněním těchto podmínek nezabýval, což stěžovatel napadl ve svém odvolání. Splněním výše uvedených povinností si byla vědoma i osoba zúčastněná na řízení, neboť ekonomickou kalkulaci doplnila a krajskému úřadu v průběhu řízení o odvolání předložila. Krajský úřad se přes toto doplnění podkladů ekonomickou přijatelností nezabýval, čímž se nevypořádal s ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona o ochraně ovzduší, potažmo s odůvodněním Nejvyššího správního soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s námitkami stěžovatele neztotožnil. Jde o námitky obsahově shodné s těmi, které uplatnil již v odvolacím řízení a v žalobě. Jak městský, tak i krajský úřad se námitkami stěžovatele zabývaly, avšak pouze v rozsahu, jak jim umožňoval stavební zákon. Rovněž krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval všemi námitkami. V této souvislosti krajský úřad poukázal na ust. § 2 s. ř. s. s tím, že ve správním soudnictví se nejedná o všeobecnou soudní kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu, což je zdůrazněno dispoziční a koncentrační zásadou, kterými je soudní přezkum ovládán. Žalobu proti správnímu rozhodnutí nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného

zájmu (s výjimkou případů, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství ve správním řízení právě jen za účelem ochrany veřejného zájmu). Žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na právech hmotných ale i procesních. A právě z tohoto pojetí vycházel krajský soud při přezkoumávání napadeného správního rozhodnutí. Jednalo se zejména o to, že stěžovatel nebyl podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněn vznášet námitky nezákonnosti postupu správních orgánů, které se netýkaly jeho hmotných práv. Proto ani v žalobě nemohl namítat, že tyto otázky byly správními orgány posouzeny nezákonně. Krajský soud zcela správně uvedl, že stěžovatel nebyl ve stavebním řízení oprávněn vznášet námitky ve veřejném zájmu či v zájmu jiných osob. Protože krajský soud žalobu zamítl v souladu se zákonem, navrhl krajský úřad zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti zejména zpochybnil závěr krajského soudu, že námitky uplatněné v žalobě neměly žádnou spojitost s možným zkrácením jeho věcných práv. Převážnou část kasační stížnosti tvoří argumentace poukazující na to, že se správní orgány v dané věci nevypořádaly s podmínkami stanovenými v ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona o ochraně ovzduší a že tuto otázku nesprávně posoudil i krajský soud.

Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší je každý povinen omezovat a předcházet znečišťování ovzduší a snižovat množství jím vypouštěných znečišťujících látek stanovených podle zákona o ochraně ovzduší a prováděcích právních předpisů. Odst. 8 citovaného ustanovení stanoví právnickým a fyzickým osobám povinnost, je-li to pro ně technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít centrálních zdrojů tepla, popřípadě alternativních zdrojů, pokud je jejich provozování v souladu se zákonem o ochraně ovzduší a předpisy vydanými k jeho provedení. Současně jsou povinny ověřit technickou a ekonomickou proveditelnost kombinované výroby tepla a energie.

Podle ust. § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena, a podle písm. f) citovaného ustanovení je účastníkem stavebního řízení ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno.

Podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel měl v předmětném bytovém domě umístěno rozvodné tepelné zařízení a také předávací stanici k předání, regulaci a měření tepelné energie. Jeho účastenství ve stavebním řízení tedy bylo odvozeno z práva odpovídajícího věcnému břemenu k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkaly, resp. od možnosti dotčení těchto práv. Takový účastník je pak ve stavebním řízení oprávněn uplatnit pouze námitky které se k takto vymezeným právům vztahují. Stěžovatel jak v průběhu stavebního řízení, tak i následně v žalobě namítal pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, jeho právní sféry nijak dotknout nemohla. Žádná z námitek se totiž nevztahovala k technologickým zařízením v jeho vlastnictví, která byla v předmětném bytovém domě umístěna a jež mohla být povolovanou stavbou dotčena.

Totéž platí i pro námitky obsažené v kasační stížnosti, tj. námitky, že osoba zúčastněná na řízení neprokázala ekonomickou přijatelnost nového způsobu vytápění, že se krajský úřad nezabýval tím, zda byly splněny podmínky vyplývající z ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona o ochraně ovzduší a že stěžovatel byl zkrácen na právu na ochranu investic. Žádný z těchto stížních bodů nijak nesouvisí s důvodem, pro který byl stěžovatel účastníkem stavebního řízení a od nějž je také nutno dovozovat jeho žalobní legitimaci v řízení před správními soudy. S výjimkou obecných tvrzení o porušení zásady zákonnosti, zásady vyhledávací a dalších zásad stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neuvedl, jaké jeho veřejné subjektivní právo bylo předmětným správním rozhodnutím dotčeno.

Pokud by krajský, případně Nejvyšší správní soud, přiznal stěžovatelem uplatněným námitkám relevanci a věcně se jimi zabýval, dostal by se stěžovatel z pozice žalobce namítajícího zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice univerzálního dohlížitele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však nepřísluší. Je nutno zdůraznit, že stěžovatel jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). V této souvislosti lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86 (publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS), ve kterém bylo mimo jiné vysloveno, že *„[s]oudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“*

V daném případě sice Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci stěžovatele k podání žaloby, nicméně rozsah toho, co byl oprávněn v žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu namítat, byl determinován jeho postavením ve správním řízení, tj. důvodem jeho účastenství ve stavebním řízení, resp. tím, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena. Na to ostatně správně poukázal i krajský soud v napadeném rozsudku. Pokud tedy stěžovatel

namítal, že má právo podávat všechny námitky uvedené v žalobě a že se krajský soud měl s těmito námitkami věcně vypořádat, je tento stížní bod nedůvodný.

Stěžovatel rovněž argumentoval tím, že provedl modernizaci výtopné technologie, že odpojení domu v Přepeřské ulici sníží účinnost dodávek tepelné energie a povede k prodloužení odpisů za ekonomickou hranici návratnosti a že dojde ke zvýšení jednotkové ceny pro ostatní odběratele. Je evidentní, že změna způsobu vytápění v předmětném bytovém domě není v zájmu stěžovatele jako dosavadního dodavatele tepla, nicméně jeho obchodní zájmy jsou v řízení o povolení stavby zcela irelevantní a správní orgány nepochybily, pokud je ve stavebním řízení nezohlednily. Také krajský soud posoudil postavení stěžovatele i povahu jeho žalobních námitek v souladu se zákonem.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům se již Nejvyšší správní soud nezabýval tím, zda k pochybením namítaným stěžovatelem v kasační stížnosti ve správním řízení skutečně došlo.

Namítal–li stěžovatel v kasační stížnosti, že byl účastníkem správního řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, jedná se o důvod, který neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou věcně nezabýval.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu